

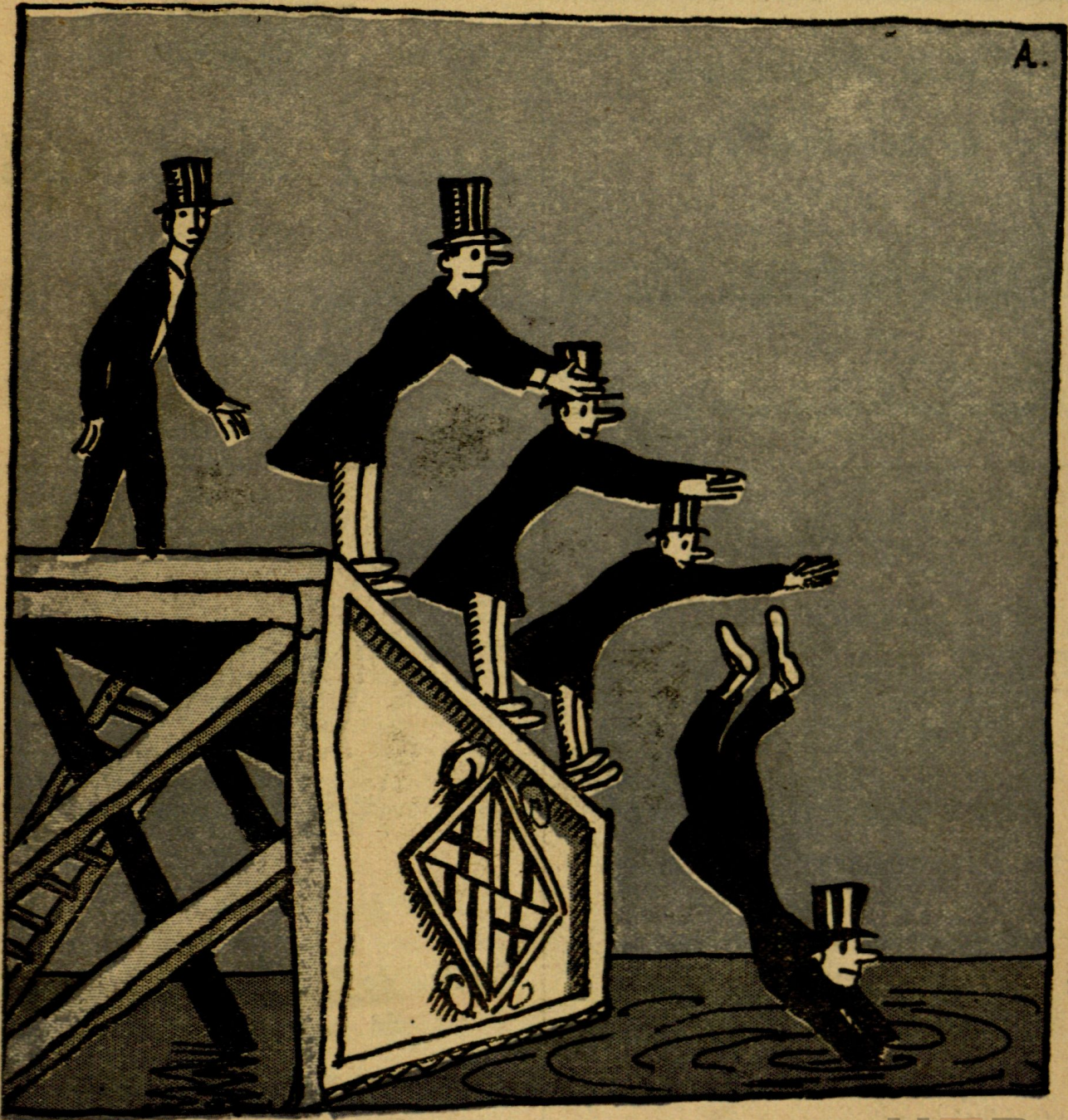
EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

Any II - Núm. 37
7 d'agost 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

20 cms.

CAP A LA CUCANYA DE L'ALCALDIA

—A veure si hom troba la cartera d'alcalde.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Qui no vol
passar una bella estona?

LLÀTZER DE TORMES

us la proporcionarà
de molt bona gana

UN LLIBRE DE BUTXACA EXQUISIT

A totes les llibreries: 2 pessetes

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

D'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

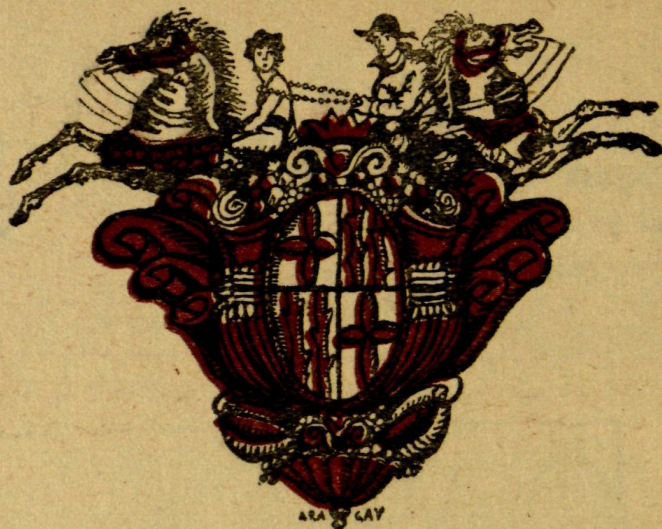
Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

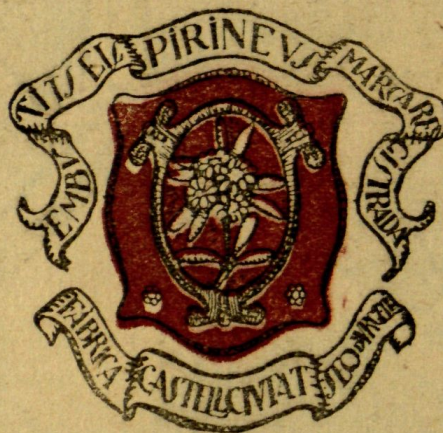
JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

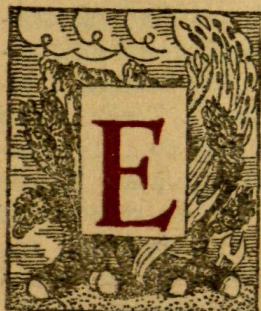
Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

E R A U N P A Í S . . .

ERA un país feliç. La seva felicitat s'estenia de l'un terme a l'altre, com una benedicció. Els seus habitants vivien contents, satisfets, eixamorats de benestar, boca que vols cor que desitges. El treball era la norma de la seva vida, un treball abundós i ben retribuït.

La producció, en tots els rams, immillorable; és clar que, amb tanta producció, hi havia molta riquesa. Així que «riquesa, pau, honor, tranquil·litat» era el lema dels habitants d'aquell país feliç.

Ja no cal dir que, amb tan bona estrella, la germanor entre la gent d'aital país era perfecta. Un petit nucli de ximplers... bé, sí; però això no compta; no passava d'ésser una excepció, que encara confirmava la regla, i que encara feia ressaltar l'harmonia inefable del concert.

Sí, el concert era una cosa divina. Mentrestant, les taules eren ben parades, que el corn de l'abundància hi havia vessat tot allò que la terra dóna més escollit i saborós. Mans delicadíssimes de dones, vestides de llum, hi havien disposat copes transparents, on el vi rajava, aquell vi generós que encén les venes. Després, aquestes dones romanien al volt de les taules, per fer més abellidor el conjunt amb l'encís de llurs mirades; en tant, un cor d'infants, mig invisible sota uns arbres, desgranava cançons enardidores.

* * *

Seres, la dea Ceres, tenia en aquell país el seu estatge predilecte, el qual, amb un modest raig de mils pessetes, havia convertit en un laboratori digne dels déus. Era famós, allí, un *pousam*, a l'ombra del qual hom vivia molt alegre, distret, oblidat, ignorant de les trifulgues angunioses, i de les baixes passions traïdores. Com a cosa pintoresca, hi havia uns *molins*, fets una ruïna, amb un aire de ninot reumàtic, que eren motiu de varietat molt escaient. Aleshores, de tant en tant, una suculent *tallada* venia a refrescar les boques; sí, les boques necessitaven aquest refrigeri; s'assecaven un xic de tant de cantar unes corrandes que acabaven així:—què farà, ara, la gent, què farà?... *ballarà!*—responia un cor; i un altre cor anava repetint: *olé olé!*

Per fi, tan deliciós era aquell país, que els rius no eren d'aigua, eren rius de llet, i la prudència de la gent era tanta, que, per evitar enfitaments, la llet era sàviament presa amb *biberon*.

Així no és estrany que el *biberon* arribés a ésser una mena de símbol, una mena de representació, que a nosaltres ens apar ridícula i grotesca; però es veu que per aquell país era una meravella.

Estimat maridet: Plau-me de dir-te que aquí fa bastanta fresqueta: com t'enyorol... Escolta...

...quan vindràs, dissabte, recorda't de pujar-me un parell de quillos de bacallà, de casa la Ció;

Canvi de noms en les estacions

Un senyor ens tramet la següent transcripció de noms, pel que pugui convenir:

II

ARENQUES (?) (Arenys).
MONTE MELON (Montmeló).
HERMOSO LUGAR (Belloch).
CRUCECITA (Creueta).
HUCHA (Guardiola).
LA BASTARDITA (La Bordeta).
EL CARRASCAL (La Garriga).
HOYO (Clot).
MADROÑO (Arbós).
HUMEDECIDITO (Mollet).
PEQUEÑOS MESONES (Hostalets).
BUENOS DIAS (Bonmatí).
ALMENDRA (L'Atmetlla).
DEMASIADO LIMPIO DE CABRI-
TOS (Massanet de Cabrenys).

una bona paperina de peres, i préssecs, si en trobes, de baratets. Passa per casa el torronaire i puja un parell o tres de melons. Al erbost trobaràs una llauna de sardines i una de flicandó, encara hi deu haver alguna coseta; no t'en oblidis...

Un rellotge cèlebre

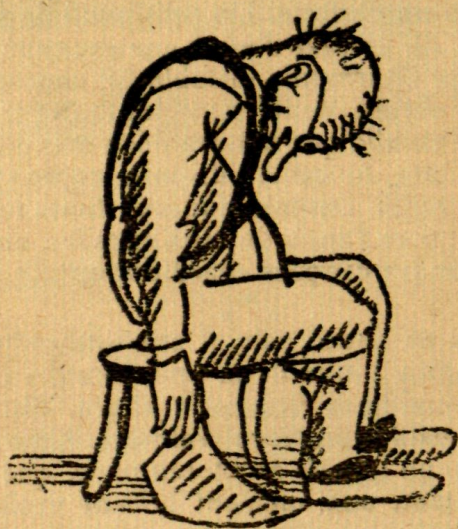
TOTHOM, sens dubte, ha sentit a parlar del famós rellotge de la Catedral d'Estrasburg. Es considerat com el més important del món, i està regularitzat per mil anys. No l'he vist mai, però suposo que deu ésser una màquina meravellosa digna d'ésser vista. Les diferents combinacions d'agulles marquen els 60 segons de cada minut, els 60 minuts de l'hora, les 24 hores del dia, els dies de lluna (bona)...; els 28, 29, 30 o 31 dies de cada mes i els 365 o 366 dies de l'any. Indica, també, les diferents fases de la lluna, els eclipsis del sol, la posició de la terra i dels astres en cada estació.

Veritablement, un rellotge d'aquesta mena a Barcelona fa falta de debò. Ens aniria molt bé per saber les fases de la lluna, els eclipsis del sol, i la posició de la terra. Hi ha tants canvis, avui en dia, que us asseguro que seria una cosa utilíssima.

I això que, ben miradet... no n'estem pas tan de malament, a Barcelona, de rellotges públics. Si mal no recordo en tenim una pila... i de molt bons; te-

nim el famós rellotge de la Universitat, que sempre va bé, mentre no es para, s'endarrereix o s'adelanta, i que ens fa recordar fets històrics, i engrescadors, de la vida estudiantil. Tenim també el de l'Ajuntament, que, Déu n'hi do..., tira bastant malament. Ah! i el rellotge d'uns "Grans Almacenes"... Es sabut que tots els rellotges de les cases comercials van en favor de l'amo; ara, doncs, mireu si és casual que aquest també hi va. Si algun empleat no entra a l'hora fixa, al moment precis que toquen les hores reglamentàries, es pot considerar com home lliure... Jo suposo que deu ésser, sens dubte, per seguir aquella màxima que diu: "El temps és or". Però no, això ho deien abans, ara diuen: "El tiempo es calderilla" i encara gràcies!

Podríem ressenyar molts rellotges cèlebres. Ni ha tants... sense corda, que més val que els deixem per recordar un altre dia; si no fariem això tan llarg, llarg... que semblaria la paciència del senyor Segalà. El coneixen, oi?

*...Endemés, passa per la nostra sabateria i clava un escàndol a la senyora Pepa: les sabata-espadenyes ja se m'han esbotzats! Ah! una altra cosa: en el cambro-net de dalt el terrat trobaràs un parell de llaunes de petroli velles, puja-les: la veïna m'ha ensenyat de fer-ne una geladora, que te'n sucarràs els dits... La nena diu que li pugis bombes; el nen diu que et recordi que també li pugis aquella bicicleta que li va regalar son oncle pels Reis, saps?...
A.*

Biblioteca JORDI DEL VAL
i Hemeroteca General

AQUEST NUMERO HA
PASSAT PER LA CEN-
SURA MILITAR

DRAMES D'ESTIUEIG

- Molt bé, Julieta... Però això és horrible: dotze bultos!
 —I el teu marit?
 —Ah, no: tretze, de cap manera! L'he deixat.

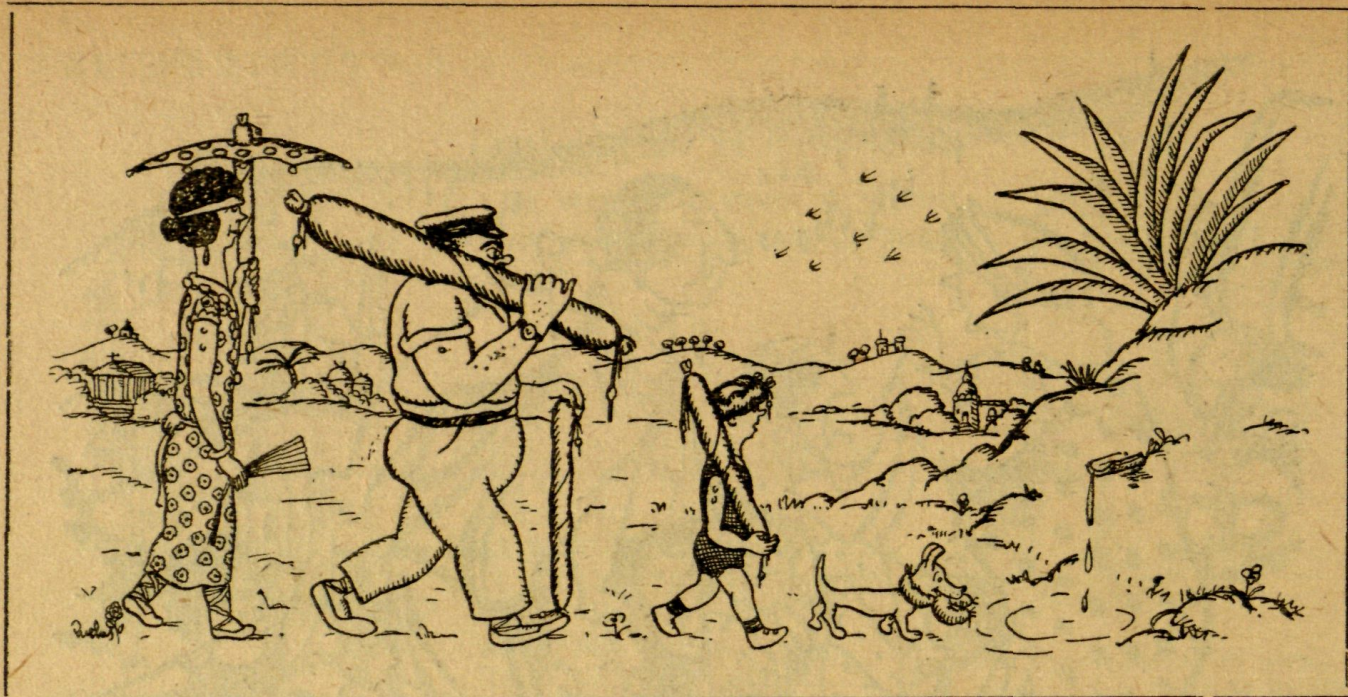
TRANSPIRENCA

Com fa una calor que empesta
 m'he decidit a fer festa.
 I vull anà al Pireneu
 per rabejar-me en la neu (?).
 Perquè jo quan vull fer gresca,
 tinc que prendre'm-ho a la fresca.
 Prendrem el tren de muntanya:
Ràpido de la Cerdanya.
 Ja som a dintre l'"andén".
 Llamp! Que és petit aquest tren!
 Al defora l'estació,
 sembla el Ram de la Passió.
 Perquè molta gent hi ha,
 que no els han deixat entrà.
 Això és molt enraonat:
 un Exprés és limitat.
 Ja arrenca a tocs de campana,
 tirat per màquina nana.

Moncada! para un minut!
Cheé! aquest tren mos ha fomat!
 Es el primè Exprés que hom veu
 que s'atura a tot arreu.
 Arribant a mig camí,
 un vagó no vol seguï.
 Veiem que hem pagat molt car
 un tren Exprés... per fer tard.
 Però en baixar del wagó,
 ens ve als ulls una inscripció,
 que si sé llegí i no bado,
 diu: *Material del Estado.*
 La solució està ben clara
Lo comprendo todo! ara.
 Perquè, vaja, el tren del Nord
 no és pas de bon tros tan mort!

Biblioteca de Comunicació
 i Hemeroteca General

RAU-RAU

El carrascal (La Garriga)

VI de "Biografia dels llocs d'estiu de Catalunya"

LA Garriga (o El Carrascal, que diria Xenius) és lloc famós per les seves butifarres, per les seves aigües, per la seva fresca, i per les seves "torres".

De les butifarres de La Garriga no cal parlar-ne; la fama llur és tan gran, que són esteses per tot Catalunya; perquè a la Garriga, els arbres, en compte de donar fruits, donen butifarres; els poetes allí són coronats amb butifarra, substituint el llorer; i fins la mainada, enlloc d'una corona de lliris, simbolitzant la innocència, porten un cercle de butifarres. I allí En Pitarra va escriure "La Butifarra de la llibertat".

Ara, quant és a la situació de la Garriga, direm que és voltada de muntanyes ufanosament desertes (segons anuncis de l'aigua Fournier); desertes, s'entén, d'arbres i de caça de tota mena, desertes de fonts que ragin; encara que n'hi ha alguna de fresquíssima, molt bona... per refrescar el vi.

Això vol dir que de calor no n'hi fa. No té res que veure que s'hi torrin (i no vol dir pas que els que hi viuen siguin uns torrats); tal vegada això de torrar-s'hi sigui degut a les moltes "torres" que hi ha; però, repetim-ho, de calor no n'hi fa... poc.

Els carrers... Oh! els carrers!... També són deserts, excepte de "torres" lletges. Però estan tan ben disposats, que semblen talment el mateix camp... I que costa de conèixer-los, els carrers; és clar, com que els rètols estan col·locats... sota un banc de Casa la Vila, fa ja prop d'un any!

Quant és a noies boniques, per més que diguéssim, tirariem curt: no hi ha foraster, que vagi a la Garriga, que no s'entorni amb mitja dotzena d'angelets en cada butxaca; inclús en la de l'infern de l'americana.

Finalment hi ha el cèlebre "Canari de la Garriga", conegut i celebrat per les més eminents persones; i que difícilment trobareu home de nom que no hagi passat a sentir aquest "Canari". Es un lloc deliciós i molt fresc... davant mateix del Ritz. Es la sucursal, quintessenciada, de la Garriga. Contenen que el Ritz hi està abonat, al "Canari", per la suculència dels seus menjars.

Aquests dies ha celebrat la seva Festa Major, La Garriga. Hi ha hagut gresca, festes, ballarugues i talls en doina: xampany a dojo; En Freixenet s'hi ha fet la barba d'or, amb el seu xampany, que també és de color d'or, i que val més or que no pesa... Demés, d'aigua també han estat molt bé: per tots els dies de la Festa Major han tingut muntat un servei directe de proveïment d'aigües, mitjançant uns trens especials que anaven i venien de Barcelona, cada deu minuts.

Passada la Festa Major, hom torna a patir una mica per l'escassetat d'aigua; però el bon humor hi és tan abundant, que raja com un líquid, i a tot-hom encomana jocunditat. Un exemple: En Sans i Buigas (Don Luís) va estar-hi ahir unes hores (amb prou sentiment dels sitgetans, que de seguida el varen trobar a faltar). Doncs bé: En Sans i Buigas s'hi mostrava tan rioler, i menjà, amb tal "donaire", un tall de butifarra i un tall de llimon (coll planxat, naturalment, i ben enguantat), que estava allò que es diu desconegut, que no semblava el mateix. Tant, que un no va poder-se contenir la següent exclamació:

—Qualsevol diria que aquest senyor és el protagonista de la comèdia d'episodis "L'espàrrrec mal-humorat"!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

ONE STEP.

La Garriga, agost 1924.

COMPRAR UN MELÓ

QUE es pensen que no hi ha més que comprar un meló?

Vostès posin-se sobre si, i contemplin-se una pila de melons. Veuran com hi va la gent a triar; tothom sospesa, ensuma, fa ganyotes, clava l'ungla, i els que s'emporten algun meló, ho fan amb el dubte i la desconfiança estampats en la cara; prova evident de la dificultat de encertarne un entre mil.

Reparint-ho: generalment així que en una casa de família s'enceta un meló, o bé criden tots: carbassa! o bé criden: sopes!

Regla general; vagin a una casa d'aficionats a meló, i quan els vegin menjar-lo, preguntin-los què tal?—"Aquest meló menjat ahir hauria estat riquíssim", o bé "aquest meló hauria d'estar un dia més a la planta".

¡Com es coneix que no tenen idea del difícil que és ensopegar-los!

Jo, que sé la influència del meló en certs esdeveniments, m'horroritzo sempre que passo per un lloc de melons, perquè hi veig mil disgustos.

No parlo dels mals de ventre que ocasionen; perquè, encara que són molts, no valen res, comparats amb altres efectes que produeixen.

Mirin-se; la química, la fotografia, l'electricitat, són avui dia grans dominis de la intel·ligència humana; estudiades les seves lleis respectives, l'home les aplica amb tota seguretat.

Mes, ¿hi ha regla encara per a distingir el meló bo del dolent?

L'un compra els més llisos; l'altre els que tenen una taqueta groga a prop la cua; l'altre els llistats; l'altre, els lleugers; l'altre els que pesen molt... i tots s'equivoquen de cent vegades, noranta nou.

El comprar un meló és cosa tan difícil, que per relacions que tingui una persona, coneixerà molts metges, molts advocats, molts comerciants; però no coneix més que un que entengui en melons.

¡Que poques en veuran de pomes, de peres, de síndries llançades pel carrer! i en canvi, ¡que en veuran de melons! mostra eloqüent dels nombrosos xascos que s'emporten els que anaren a comprar-los.

Vostès mirin-se bé els aficionats a l'acte de menjar meló. Si és dolent, el veuran aixecar-se de la taula de mal humor, posar cara de gos a tothom, queixar-se del govern, de la criada, de què els seus xicots l'atabalen...

Però mirin-se quan té la sort de topar amb un meló bo. L'apura fins a l'escorxa; buida les dues corones amb la punta del ganivet; li suqueigen les vores de la boca, i ell xucla de pressa perquè no se'n perdi berrall... Ja li pot preguntar si va millor el seu pare que està malalt; no tingui por que li respongui fins que, llepats llavis i genives,

i passat el tovalló, no hagi fet un sospir de gust, i després encara li prengutarà: què em deia?

En un dia així, per més que la criada trigui, trenqui o respongui, ell la defensa a capa i espasa, i a les queixes de la seva muller, només respon:

—Bé, bé, despatxa-la; a veure a on trobaràs una altra com ella. El cert és que avui ha portat un meló que no hi havia d'altre a Barcelona.

Això sí: també si té una criada neta, fiada, que es deixi reptar, llesta, tot el que vulguin, però que no sap comprar melons, com generalment succeeix, a cada pas surt ell dient:

—Aquesta xicota no és bona per a res. Des de que la tenim, ni un dia he pogut menjar meló a gust.

No sóc envejós; confesso que hi ha persones (molt poques), que tenen una ullada que no s'erra, i que quan posen la mà en un meló ja podeu dir que allò és bé de Déu.

Però cal que es persuadeixi el públic que no exagero en proclamar davant de l'Europa, que el comprar un meló és un dels actes en què més vegades es veu burlada la perspicàcia de l'home, fet a imatge del Criador.

Què importa que els venguin a tatx! ¿Per ventura té cap gràcia dir: aquest meló és bo, després d'haver-lo tastat?

El fet és conèixer-lo de part de fora.

Ho repeteixo: hi ha homes privilegiats per la naturalesa, que tenen l'instint del meló, així com el porc (mal comparat) té l'instint de les tòfones.

Mes ai! són escassos.

Jo els admiro, aquests homes, de qui el públic fa poc cas, sempre que en trobo un.

Jo els veig acostar-se amb pas segur a la pila dels melons, pegar llambregada a ells i a l'home que els ven; obrir-se de cames, amb el bastó sota l'aixella, ajupir-se traient un xic de llengua per un cantó de boca, i adreçar-se amb un meló que fa saltar amb les dues mans.

—18.000 pessetes!... Els diputats no en tenien més que 6.000.

—Home: allò era la vella política!

La intelligència sempre modesta, veu brillar en el front del comprador.

No en tria cap més. Tant en vull, tant te'n daré; el paga, se l'emporta, i qui el vegi anant cap a casa seva, amb el meló al braç, comprendrà en son aire triomfal que ha fet bona compra.

Des del balcó l'ensenya als veïns; el fa tastar al sogre o a la cunyada que l'han anat a veure i cada vegada que passa a prop de la galleda, l'aixeca, se l'acosta al nas, i... quasi s'alegraria que el noi n'hi fes alguna, perquè per càstic el deixaria sense postres i li tocaria a ell una tallada més!...

X. (Robert Robert) *reducc.*

SETS I VUITS

Anant de viatge, va molt bé una bona botella de cervesa fresca. Però encara va millor "La Vida de Llätzer de Tormes", que s'empassa com un bombó gelat.

* * *

I vet-aquí que un jove, de bella i elegant presència, durant quinze dies ha tingut l'humor de fer-se passar per noia; fins que ha estat descobert el seu engany, i ha estat reclòs en presó.

I les donetes de compra i venda, que es fan passar per homes, fets i drets, ¿quan seran tirats al canyet?

* * *

Diuen que un savi ha dit que Washington serà destruïda per un terratrèmol.

Però no és menys cert que un conegut fabricant, en pocs dies, la reedificarà.

* * *

El regidor senyor Molins, puntal de la moralitat, de la dignitat i de la fidelitat—ja té raó, el bon senyor, d'anar un xic corbat!—diu que està examinant escrupulosament la seva consciència per veure si ha de dimitir o no.

Diu que, si la seva consciència li inspira de no dimitir, serà debades que li fiquin un paperet per sota la porta—com a aquell de Girona. Es mantindrà ferm, per complir la seva missió: que és de vigilar. Encara que li clavin la llufa!

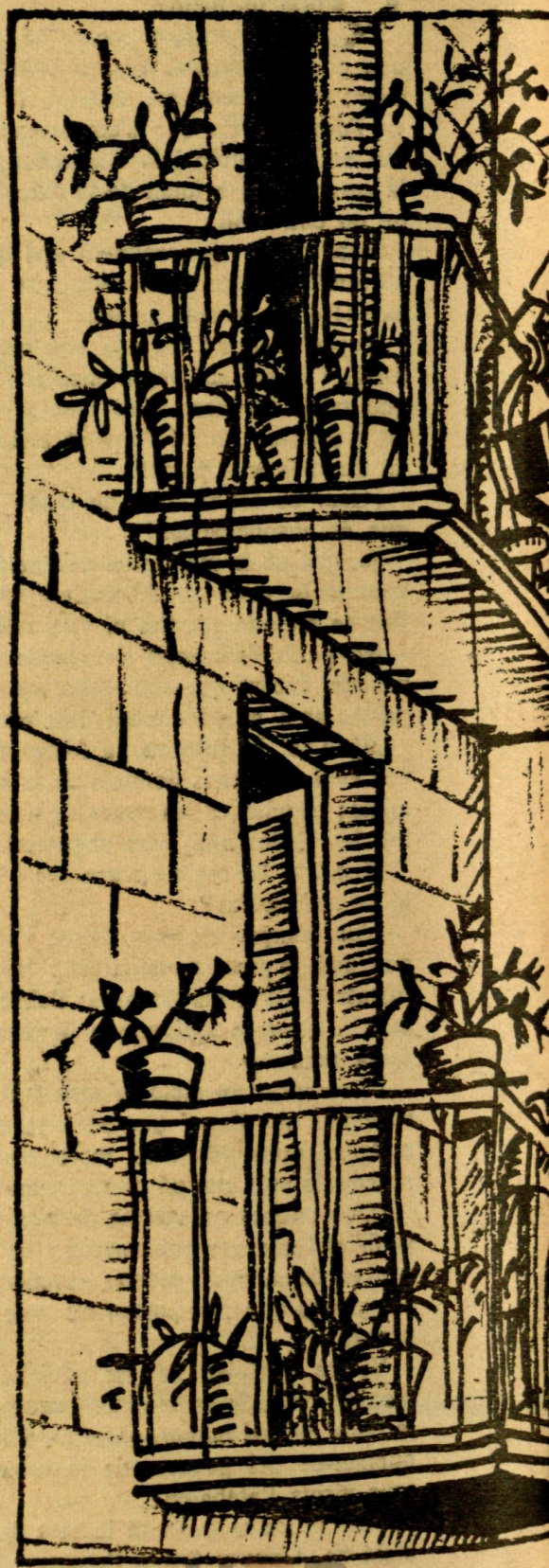
* * *

Acaba d'esdevenir que un ase, perquè el seu amo el volia fer treballar, l'escomet furiosament i el fereix de mala manera.

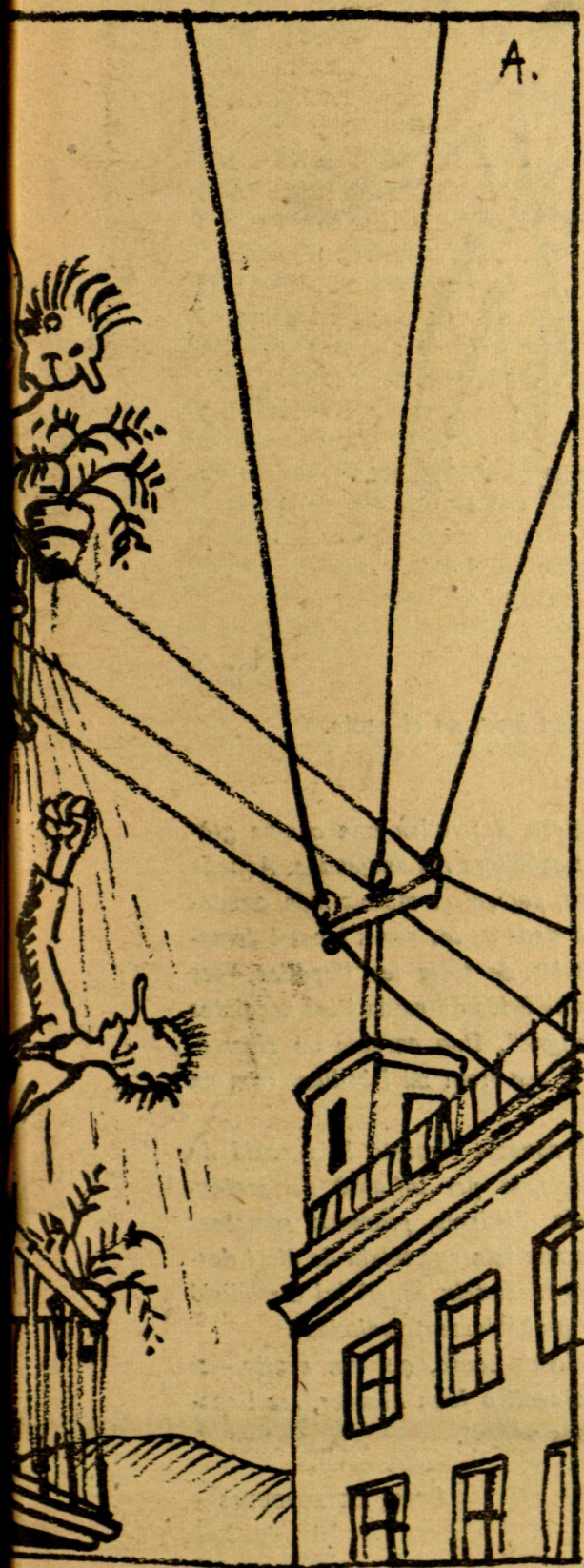
Coses del temps: el regne dels ases.

* * *

En Rosendet, que és un noi molt *maco* i popular a Vilafranca, va pendre part en un acte públic sense tornar-se gens vermell. Però es trobà amb un inconvenient: tots els oradors precedents em-

El de dalt.—*Què avaloteu!*
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

queixo jo, quan regueu vós?

praven un llenguatge que ell, malgrat els rètols del seu establiment, coneix allò que es diu per les cobertes. I hagué de parlar diferent dels altres.

"Ingènuament", un bromista del públic, en oïr-lo, exclamà, diu:

—Gràcies a Déu que us entendrem!

Ara veieu per on En Rosendet va ésser l'heroi de la tarda!

* * *

Una néta del rei de Suècia treballa en una fàbrica, com una de tantes obreres, i es guanya el seu jornal.

Això és intolerable!—diu que han exclamat les "niñas bien" del Passeig de Gràcia; i diu que estan recollint signatures per un document, que trametran a aquella néta del rei, retirant-li l'amistat.

Les "niñas bien" només poden tolerar que les dames distingides es dediquin a "labors" nobles, tal com elles practiquen, com és ara: fer mitja, o fer badalls...

Que encara hom no ha pogut comprovar si són ben bé de gana.

* * *

Hem vist una fotografia curiosa: un roc que sembla talment un cap d'home. A sota d'aquesta fotografia hi havia aquesta llegenda:—Veieu això, que sembla un cap d'home? no ho és: és un bocí de roca.

Aquesta raresa es troba pels voltants de Washington.

Però recapacitem... recapacitem... "Raresa" hem dit? I voleu dir que cal anar a Washington per veure rocs en forma de cap d'home?

* * *

D'una joieria uns lladres han robat moltes joies. Després de moltes pistes, les poies han estat trobades en un femer.

Amb això, els femers ara es volen donar aire. "Podem ésser femers — diuen, reconeixent llur condició — però posseïm joies escondides".

Es possible: deuen ésser robades.

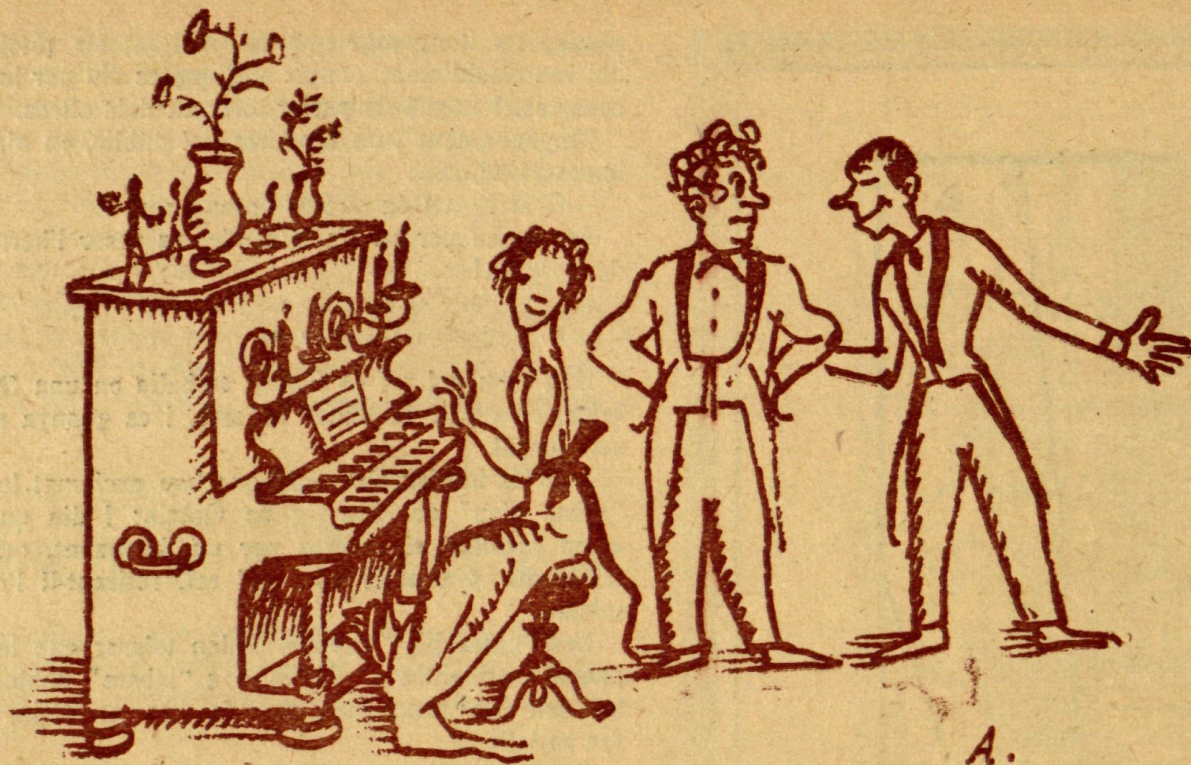
* * *

Un d'aquests dies ha estat recollit a Barcelona un captaire que passava per manc... i no és tal, sinó que posseeix dos garrots de braços que Déu-nos-en-guard.

Aquest mateix individu feia també—segons les circumstàncies—de cec, de mut, de físic, etc., etc.

Apretat a declarar ha dit que tot això ho havia après en una escola que funciona a Barcelona per ensinistrar en l'explotació de la mendicitat.

Es veu, doncs, que, tret d'escoles per nois, que a penes n'hi ha, a Barcelona hi ha escoles per tot.

ENTRE POC I MASSA

—Sí, senyor: jo sóc baix.

—Ja; però hauria de fer el favor de cantar més alt; perquè, de tan baix, no el sento.

Les dites de Laura

Amb un paisatge sempre renovat al fons, una figureta discretament maquillada es debatia entre les fumeroles del tren i la impressió d'una lectura novellesca.

Diaz Caneja li era abastament conegut, i essent el parer de la bonica lectora que dels autors sols cal fruir-ne la virginitat de la primera lectura, perquè tots els altres llibres diuen el mateix, decidí abandonar l'opuscle sobre el seient i lliurar-se a les primícies del diàleg velleitosament desitjat en altra semblant avinentesa.

Ella tenia l'intent de continuar exercint, al llarg del viatge, aquella crítica literària tan digna d'acolliment quan és pronunciada per llavis femenins, i va complaure's a occir un a un els escriptors del seu íntim cenacle, rabejant-se amb les obres de Blasco Ibàñez, en les quals,—digué,—paga sempre la culpa la dona.

Els finíssims llavis somerament doctes eren, però, pintats i estilitzades les celles que, com en

una estampa anglesa, descrivien una comba gràcil sota la hirsuta cabellera ros-oxigenada. Aquells llavis no pogueren, per gaires minuts més, aguantar el pes no molt dens de les seves idees i demanaren retuts,—amics de totes les llepolies,—les delícies dels llamins àcids de moda i les xocolates "Madame de Sevigné". Una aurèola de cigarreta egípcia cenyí el seu front nu i brillant com un marbre polit.

No haurà mai aquesta figureta la vocació de Penelop qui, assetjada per infinitat de pretendents, en absència d'Ulisses, prometia complaure'ls quan acabés una tela que teixia de dia i des-teixia de nit, però tanmateix aquell bri d'erudició la feia aparèixer probablement redimida.

—Bé, bé,—exclamà Laura, qui em sentia,—si hagués gustat Maragall o Joan Alcover, les llepolies no haurien pas vençut.

SERGI PETROPOULOS

Sitges i juliol.

TALLERS REIG

LA CASA MILLOR. — BARCELONA:
Enric Granados, 21 : : Telèfon 2085 - A

Mobles a bon preu

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

VILAFRANCADES

El senyor Albert.

NO són romanços, no. La gent nova, gent nova és. Nova, de trinca, sin trampa ni cartón.

Ves qui ho havia de dir, per exmple, que el senyor Albert, que ha romàs tota la vida dintre la seva torra de vori (llegeixi's laboratori) cremant-se les celles—això és un dir—sortís ara a xerrar pels pobles, talment com si anés a vendre la seva famosa "Embrocación". Ell, que només era preocupat per tòmbols benèfiques, creus rojes, o daurades, ara me'l teniu fent de "gent nova" per aquests móns de Déu, com un actor de "bolos".

Val a dir que té condicions i sap fer emocionar el públic. Veieu, si no:—"Tosinos, vacas, cabritos, gallinas, burros, caballos, todo será curado si logramos la unión sacrosanta de los hombres de buena voluntad. Ya que si antes teniais que hirt a Barcelona y se os podía morir el ganado por el camino; ahora, con la unión, siendo todos unos, yo, podré curarlo en mi laboratorio. Y, creedme, yo sé curar bien los animales porque toda la vida he tratado con ellos. Soy vuestro amigo y no os engaño.

Ara vegin.

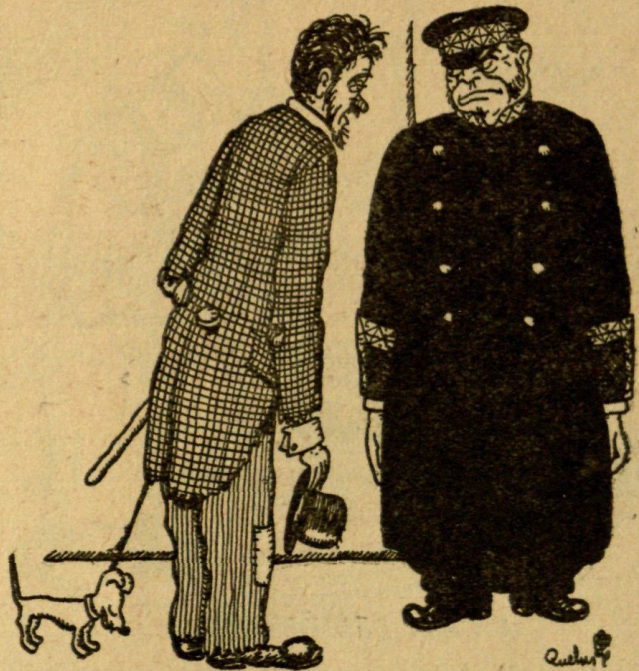
TON DEL GAS

Vilafranca.—Hotel del Brinco.

OH! LA FORÇA!

L'home de força, enlairant-se:—*Vatuanada el bordegàs! Em deu haver carregat els pesos amb gas de bomba!*

El porter:—*El senyor no rep.*

El sabrista:—*Ja; però, no sé si m'entén, el que jo vull, és que doni, precisament... encara que rebi.*

Cinematogràfics apunts caçats a la Rambla

A la Rambla hi posen llores;
en conec de molt més grosses.

Bancim-bansam baixa En Solsona,
el flequer més panxut de Barcelona.

Una "colilla" s'ha vist rutllar.
Hi han empentes per qui l'haurà.

Te felicito a ti, a Maria,
y a toda la compañía.

Angel Guimerà, has dit?
Descobreix-te tot seguit.

Se'n té de parlar pels segles dels segles...
Així parla El Mestre Olaguer als deixebles.

Bufa aquell vent de ponent...
em cordo l'americana i... Amén.

El "metro", senyors, està molt adelantat;
tant, que potser els meus néts el veuran acabat.

JAUMET TE I ONA

A CASA DEL DESTISTA

—Doncs sí, sí: la seva veu em sembla coneguda, senyoreta.

—Ja li ho diré; però no es revengi!... Sóc la telefonista del seu número, a la Central...

La nostra Exposició

(Més exemplars rebuts)

Per diferents conductes havem rebut exemplars de diaris, revistes, gasetes, butlletins, etc., amb destí a l'exposició que per a temps oportú estem preparant, de tota mena de premsa publicada, de cent anys ençà, a Catalunya, Balears, València, i llocs de catalans de l'estranger, com a preparació per a la celebració del primer Centenari del Renaixement.

Els que donem avui són tots de Barcelona, i del segle actual. Són:

Butlletí Els Blaus, La Libertad, Diario de Cataluña, La Actuación, El Autonomista, El Progreso, Som!..., La U. V. C., Butlletí de l'Esbart Folk-Lore de Catalunya, Escola (Arxiu de les Escoles Domènech), Revista del Centre Excurs. Rafael Casanova, La Linterna, Butlletí de l'Orfeó Sarrianenc, Vida Hispana, El Productor Hispano-Americano, Butlletí de la Cambra Mercantil, Vilajoana, Dansa-Pàtria-Art, Flames Noves, Catalunya Literària, Butlletí de Nostra Parla, Catalunya Missionera, La Terra, La Protesta, Natació, Eugenia, B. del Centro Aragonés, Butlletí de la Joventut La Falç, El Requeté, Hoy, El Día, Unión Obrera, Esclat, Don Nadie, Boletín de Alta Información, Icaria Nacionalista, B. de la Cámara O. de la Propiedad U., Gràcia, El Día Barcelonés, Catalunya Social, La Semana, Mujer y Madre, Dietario de Cataluña, Obra Cristiana, La Tralla,

L'Estat Català, Foment Nacional de l'Horticultura, Ginesta, B. del Centre C. Tortosí, Art Novell, La Falç, Regeneració, Lluita, La Batalla, Lourdes, B. de la Quinta La Alianza, Sarrià, El Mercantil, Revista de l'Orfeó Gracienc, La Nau de Santa Madrona, Nou Ambient, Actualitats, B. de la Unión prof. de Dep. y empl. de Comercio, Gasetas de les Arts.

QUÍMICA AGRÍCOLA

Abans el cloro servia per desinfectar femers i tota altra porqueria: Ara Don Cloro n'envia instruccions als masovers, rabassaires i parcers. Car ha passat, oh ironia! del pot de la drogueria a la direcció, només.

VENATORIA

A Cervera una descàrrega cent trenta pardals matà; un tret paregut a Tàrraga no ferí ni un trist pinsà, perquè es va fer retractar.

VENINT DE L'HORT

Si al teu hort trobes, Feliu, un rusc de vespes, o un niu d'escarabats piloters, no cal que t'hi pensis més: tira'ls un poc de lleixiu.

BUFA

Sitges i la regadora

MOLT abans que els poetes barcelonins, Sitges havia exalçat la regadora pel seu simbolisme i notòria transcendència.

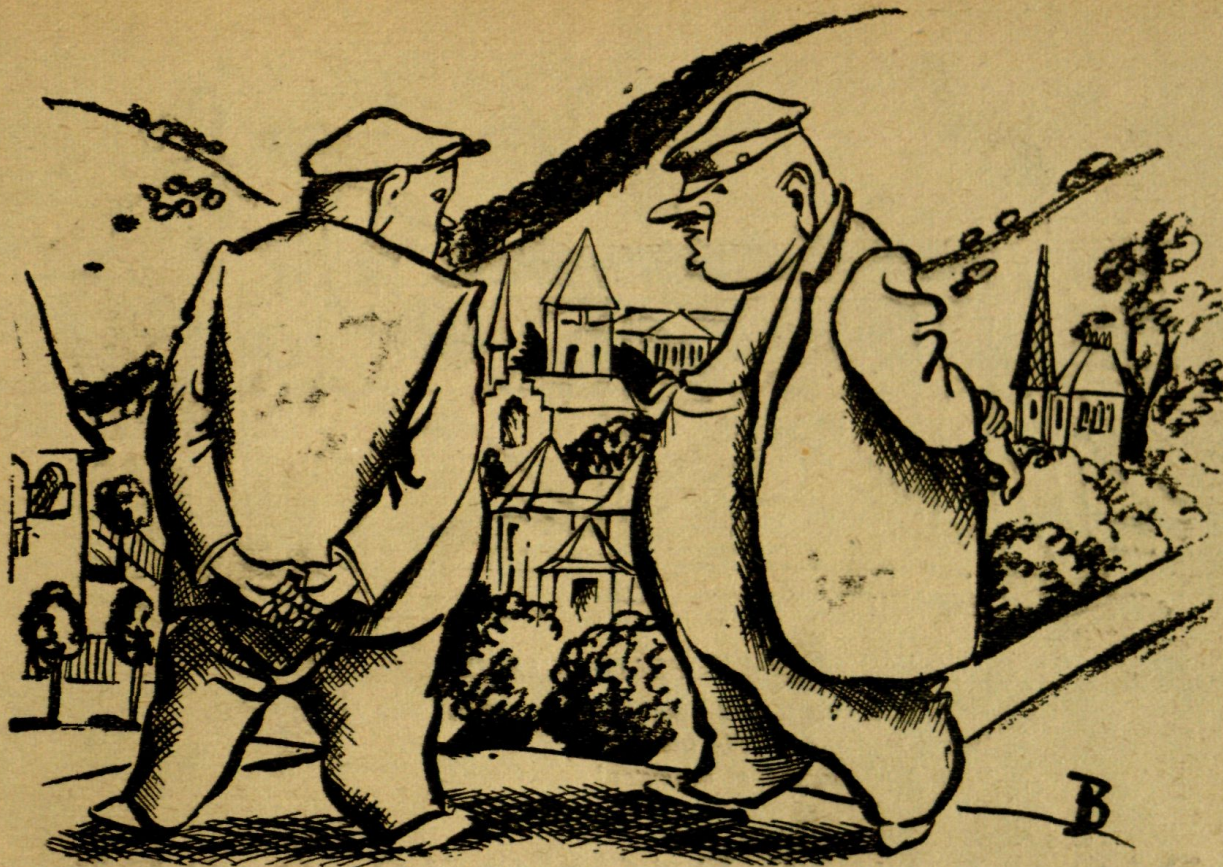
Aquells temps julianistes,—ai las!—, (*les temps étaient beaux sous l'Empire!*), ni una regadora fiaven els industrials a la Casa de la Vila, tanta era la confiança que els inspirava el cacic, i això féu que per Carnestoltes precedís la cèlebre cavalcada del "Prado" una colossal regadora amb la inscripció *Qui la pagarà?*

Ara els elements copaltistes obsequien els veïns amb auto-regadores mitjançant l'impost de deus setmanals per veí i amb la particularitat que enlloc de regar el carrer, reguen l'entrada de les cases i els innocents vianants que no han fet res per merèixer tal càstig. I amb tot això, no escombra; fent perillar la bona fama de neta, que té Sitges.

La mainada, però, ja comença a cantar:

Ai Ardèvol, ai Ardèvol,
sigues quelcom més benèvol.

CAIMITU HILL

—Oh, sí: s'està fresc aquí... I vostè viú a Barcelona?

—No.

—A Sabadell, potser?

—No.

—Ja: tal vegada a Lleyda?

—No.

—A Badalona, o a Mataró...?

—No.

—Vull dir que no es pensi que m'interessa... sap?

Il Triomfo di Segalotti

Eja, eja, alalà, Segalotti vivrà.

Mortui tutti, il Campalano,
il Fabrizio, il Ribano,
il Galino, il Vilano,
Segalotti non morrà.
Segalotti trionfatore:
Eja, eja, alalà.

Caro Luigi Segalotti,
è mulo di Galavotti,
più sapente que Banchotti
sulla ellena antichità;
sempre egregio trionfatore:
eja, eja, alalà.

Come Marte Sabbatino
la Pastora e il Bambino
è salvato il tuo destino
per tutta la eternità;
dei perversi trionfatore:
eja, eja, alalà.

Non e tua scuola distrutta
ne persona e destitutta
che tu sai pranzar la frutta
contra tutta adversità.
Segalotti trionfatore:
eja, eja, alalà.

Amico sei d'Argentona,
ma vince Egara, e anche è buona
si la sua borsa suona,
dici tu, ed è verità,
prudente trionfatore:
eja, eja, alalà.

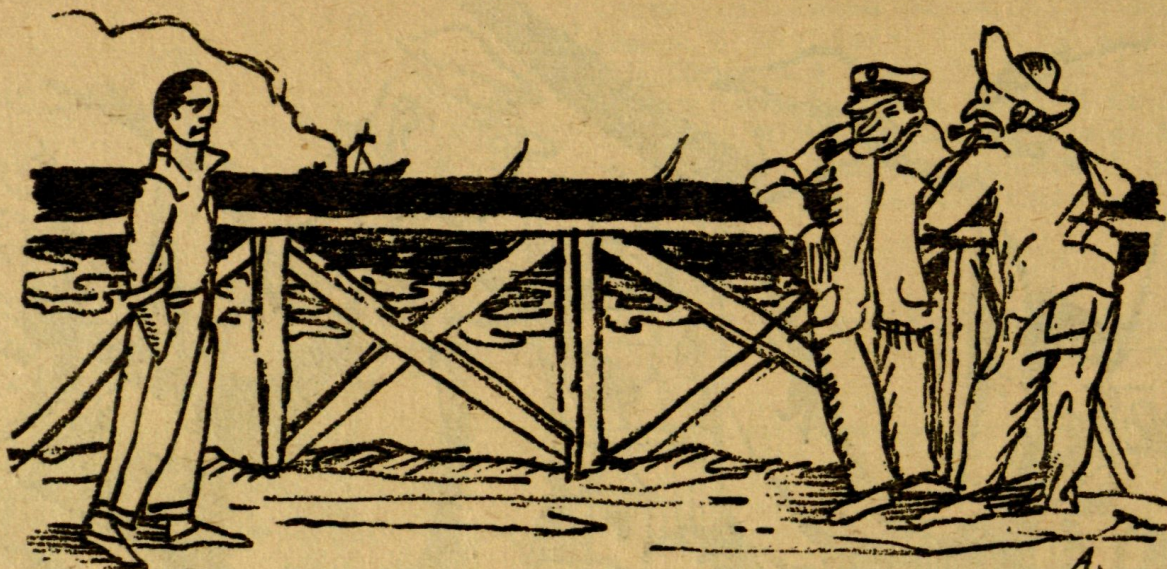
Le ragazze e le bambine,
le studiose signorine
siano gradito sull' fine
della tua volontà.
!Oh del cuore trionfatore:
eja, eja, alalà.

Tu d'Omero sei devotto
e anche assai del Borinotto;
tu a direttore promoto
dimenticato sarà:
di tuti trionfatore:
eja eja, alalà.

Seppe il mondo la tua morte
ma l'abbilità e la sorte
di te risorgente e forte
il mondo spaventerà;
tu sei sempre trionfatore:
eja, eja, alalà.

Salva la nostra cultura
le scienze, l'architettura,
le arti, l'agricoltura,
salva tutto, presto già.
Segalotti trionfatore:
eja, eja, alalà.

UAB
Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General

EN LES PLATGES "BIEN"

- Tal com el veus, és un individu que coneix tota la gent rica.
—Doncs, per què no s'hi associa?
—Perquè ells també el coneixen!

EPISODIS DE CERES O SERÈS

(No ens recordem ben bé com s'escriu)

L'Anatomia descriptiva
és una ciència com cap n'hi ha;
qui la estudia i la cultiva,
a regidor arribarà.

Surt d'Alpicat, de matinada,
un minyonàs bast i tossut;
després de fè a Lleyda parada,
a Barcelona ja és vingut.
D'anatomia es matricula;
ferm estudia dia i nit;
com que si és totxo, ho dissimula,
«sobresalients» molts ha assolit.

L'Anatomia descriptiva
és una ciència com cap n'hi ha;
qui la estudia i la cultiva,
el catedràtic en serà.

Quan la carrera té finida,
en fera lluita vencedor,
lluny, a Sevilla, l'eixerida,
de mestre fa nostre doctor.
Un gangli ocult ell ja trobava,
i el treia ardit als raigs del sol,
i, en tant, sa fama triomfava
sempre a cavall del ganglínol.

L'Anatomia descriptiva
és una ciència que ja, ja,

qui sens malícia la cultiva
al quarto fosc s'ha d'amagar.

Allà, a la Cort, un jorn de pega
bò i assegut a un tribunal,
ha d'aguantar, o dura brega!
una xiulada colossal.
I, entre trifulgues i pesombres,
veu de bastons alçar-se un bosc,
i té de fer, amb les escombres,
anatomia al quarto fosc.

L'Anatomia descriptiva
és una ciència principal,
que porta a aquell que la cultiva
fins al Consell Municipal.

Damunt el frac, roja i llampanta,
banda lluint de regidor,
amb gest irat, que a tots espanta,
defensa el batlle amb veu de tro.
Però... després, quan ja no crida,
convèncer vol els seus companys
que sols l'afer té una sortida:
esse'ell el batlle per molts anys.

L'Anatomia descriptiva
és una ciència com cap més;
vol, qui la ensenya i la cultiva,
ser senyor batlle o no ser res.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Pop.

Oficina de còpies CASA RENÉ

Circulars · Treballs en català · Rapidesa, bon esment i economia
CARRER DE MONTESIÓ, 18, TELÉFON 4525-A · BARCELONA

RESPONEM

(No tornem els originals)

La Custària.—Aniran coses, no tot.

Aigua o vi.—Aquesta vegada no podem complaure'l; no ha pogut passar. No ha pogut passar la seite.

Els marits recaders.—Ho han decapitat.

Batlleix.—Passeu a veure'ns.

Una rata carnívora.—No hi veiem l'aplicació. Ja vindrà alguna il·lustració.

Miquel dels Trons.—Ho aprofitarem per la secció: creiem que no calen comentaris.

Establiments MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

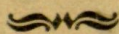
LLIBRE NOU

La lluna dins el llac

Poemes i cançons

DE

JOSEP M. PROUS I VILA

De venda en les principals llibreries.

Resten un parell d'exemplars en paper de fil, signats per l'autor. Raó, aquí: Angels, 22 i 24

A SITGES!

*No aquest número vinent,
l'altre,*

EL BORINOT

*farà dedicació especial
a la vila de tothom
coneguda per*

Sitges, o la blanca Subur

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

EL BORINOT

Any II-Núm. 37

7 d'agost 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Veus la teva germaneta? Mira que és bufona la nena!

—I... i com ho sabeu que és nena, si... si encara no li han sortit les arrecades!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General